

Govor Ivana Esiha na pogrebu prof. Sretena Mladenovića u Beogradu 18. decembra 2004. godine

Poštovani članovi porodice, tužni prijatelji i poštovaoci pokojnika

Ovamo sam jutros stigao iz Zagreba da se poslednji put oprostim od dragog nam profesora Sretena Mladenovića. Ovdje se nalazim u dvostrukoj ulozi:

- kao poslednji predsjednik Saveza inženjera i tehničara za zaštitu materijala SFR Jugoslavije (1988 – 1991. god.)*
- kao bliski prijatelj pokojnika sa kojim sam se družio tokom nekoliko decenija*

Upoznali smo se 1960. godine kao članovi spomenutog Saveza u kojem smo godinama bili aktivni. U okviru djelatnosti SIT za zaštitu materijala Srbije odnosno Hrvatske proveli smo zajedno čitav niz aktivnosti, među kojima se ističu brojna stručna savjetovanja u Beogradu, Zagrebu i drugdje. Posljednje takvo savjetovanje bilo je u Pančevu u proljeće 1991. godine, kada je država već bila pred tragičnim raspadom. Otuda do jeseni ove godine nas se dvojica nismo vidjeli, ali ovih teških 13 godina prof. Mladenović je znao da u Zagrebu ima vjernog druga, kao što sam i ja bio svjestan da mi ponajbolji prijatelj živi u Beogradu.

Zahvaljujući pozivu sadašnjeg vođstva SIT za zaštitu materijala Srbije i Crne Gore na ovogodišnje savjetovanje na Tari doživjeli smo prof. Mladenović i ja sreću da se ponovo družimo u Beogradu 29. XI i 3. XII ove godine. Tako su nam obojici kolege iz spomenutog Saveza priredili veliku radost, koja je nažalost prof. Mladenoviću bila među posljednjima. Dužnost mi je istaknuti da je pokojnik za mene bio više od prijatelja jer se nismo slagali samo u struci nego i u pogledima na život i svijet kao rođena braća. Kada sam ga prije 15 dana video, bio je već fizički skrhan, ali razum mu teška bolest još nije načela. Njegov je mozak očito bio od nerđajućeg materijala. Fanatički se, kao uvijek, interesirao za struku, a pripremao je i knjigu o koroziji i zaštiti betona i betonske armature.

Prof. Mladenović više nije mogao prisustvovati Savjetovanju na Tari koje je u meni probudilo draga sjećanja na razdoblje prijateljske suradnje stručnjaka za zaštitu materijala iz Srbije, Hrvatske i drugih republika bivše države. Organizatori Savjetovanja na Tari omogućili su da posjetimo Manastir Rača u kojem smo vidjeli na samo prekrasne ikone, nago i zbirku starinskih mudrih izreka, od kojih se jedna duboko usjekla u pamćenje. Ona glasi: »Ima mnogo dvoonožaca na kugli zemaljskoj, ali ljudi je malo«. Siguran sam da se ono »ljudi« u svakom pogledu odnosi na prof. Mladenovića, pa ćemo ga se kao poštenog, marljivog, savjesnog i nadasve humanog čovjeka dubokoga znanja trajno sjećati.

Velika je zajednička želja prof. Mladenovića i mene bila da se obnove ljudski i stručni kontakti između inženjera i tehničara iz Srbije, Crne Gore i Hrvatske. Sada se često ponašamo kao da su Beograd i Zagreb na antipodima kugle zemaljske, tj. kao da je udaljenost između nas tolika kolika je, napr. između Balkana i Novog Zelanda, a dijeli nas svega tri sata vožnje dobrim automobilom. Naravno, lako je preći geografsku udaljenost, ali neće biti lako pobijediti predrasude u ljudskim glavama koje su vrlo snažne. Ipak sam se zajedno sa pokojnikom uvijek nadao, a nadam se i danas, da se nikada neće ponoviti krvavi sukobi na našim prostorima, koji se se dvaput dogodili u prošlom stoljeću, a da se naša djeca i unuci na samo surađivati nego se i družiti. To je bez sumnje bila želja dragog nam pokojnika s kojom se danas zauvijek opraštamo.

Neka je vječna slava i hvala prof. Sreti Mladenoviću!